

— По печатно мога... Ами ти много ли години има още да се учишъ?

— Седемъ години въ гимназия и петъ — въ университетъ. Азъ ще стана докторъ!

— У-у! Ще се приучишъ много!...

— А ти бивалъ ли си въ града?...

— Не се е докарвало... Ди-и-и... кранти!

Вече се стъмни съвсѣмъ. Отсрѣща подухва остъръ вѣтъръ, който реже лицето; твърди снѣжни бучки шибатъ по странитѣ и ги бодатъ, като остри игли. На Колча вече тече изъ носа и очитѣ, и краката му захващатъ да мръзнатъ и се вдървяватъ; той се мъчи да ги движи въ плъстенитѣ обуща, да отпори стѣпалата отъ подметката, — нищо не помага.

И той скочи отъ седалището, шибна коня, послѣ кобилката и тръгна наредъ съ шейнитѣ. Конетѣ тръгнаха изъ стръмното бѣгомъ нагорѣ; Колчо бърже-бърже задробни крачки и замаха рѣцѣ, като се стараеше да не остава назадъ... Но все пакъ, скоро изостана...

На Коля това се не хареса: той не обича, каруцаритѣ да оставятъ пѣтницитѣ си сами.

„Ахъ, кога най-послѣ Колчо ще седне на капрата!...“

А Колча го нѣма...

Дѣдо-мразъ се сърди все по-силно. Разхожд се той по чистото поле безъ цѣль, безъ пѣтъ, носи се като зълъ нѣкакъвъ бѣсъ надъ снѣжнитѣ цѣлини: ту се вдигне въ снѣженъ прахъ високо, забучи, закиска се въ крайпѣтнитѣ брѣзи, ту се спуща долѣ и се понесе изъ равнинитѣ тѣй, че само бѣлъ димъ се върти подъ краката му...

И на Коля му става страшно. Току вижъ, че изкочилъ отнѣкъдѣ вълкъ: ще заяде и конетѣ, и